

ЙОГО КОРИННЯ — СЕЛО ДЕРЕВ'ЯНЕ

Ветерани «Зорі»

Ветеран агрофірми «Зоря ім. Плютинського» Андрій Леонтійович Максимчук — із тої когорти трудівників, на плечі яких випала нелегка життєва ноша. Він із тих, чії руки ніколи не знали спочину, а вся молодість і зрілі роки, вважаєте, пройшли за кермом не дуже досконалих радянських комбайнів і тракторів. Все менше представників того старшого трудівничого покоління живуть серед нас. Обов'язок покоління молодшого — віддати їм шану.

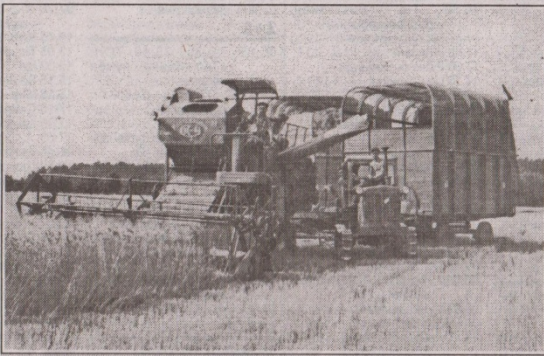
Не так давно Андрій Леонтійович відзначив свій 80-річний ювілей. Тягар років не зламав цю людину. Ми зустрілися з ним у його скромній, але доглянутій оселі в селі Дерев'яне. Господаря застали на присадибній ділянці з лопатою у руках. А як же, весна диктує своє!

Андрій Максимчук з діда-прадіда — дерев'янський, корінний. Усі в родині працювали на землі. Він не любить простору і без толку говорити. Здається, зважає кожне слово. Це і не дивно: родинне коріння має чітко виражені «інтелектуальні» паростки. Андрій Леонтійович розповідає помалу:

— Моя матір, до заміжжя Ульяна Федорівна Шило, окрім сестри, Мотрони, мала талановитого брата Гаврила Федоровича Шила, 1910 року народження. Він ще з юності добре знався на мові. Навчався в Клеванській школі, її називали ще «швейцарською», казали на швейцарські гроші за Польщі побудована. У 30-х роках дядько закінчив університет у Варшаві, викладав у Львівському університеті, у педінституті в Дрогобичі завідував кафедрою. Став доктором філологічних наук, професором. Він чи не щороку приїздив на свою малу батьківщину до нас в Дерев'яне. Його, видно, тягнуло у рідне село. Але, бувало, під час таких приїздів чи то жарто-

ма, чи то всерйоз говорив: «Коли тільки до вас не приїду, в Дерев'яному якесь напасть станеться — чи то пожежа, чи ще якась біда. Хоч не їдь!» Так дійсно було. І, звичайно, не тому, що дядько Гаврило приїжджав у село, де народився. Повоєнні часи були тривожні. А саме село Дерев'яне — непросте село. Всякої «політики» в ньому вистачало... Дядько Гаврило ніколи не мав шкідливих звичок. Ніколи не показував, що розумніший за всіх. Завжди скромно поводив себе за столом...

Я давно помітив, що ті часи багато хто зі старшого покоління згадують неохоче: чимало бід

На комбайні зразка 60-х років.

принесли вони людям...

Андрій Максимчук пішов працювати у місцевий дерев'янський колгосп «Світанок» у далекому 1950 році. Професію механізатора здобував у Клеванському училищі механізації. Благо, що воно недалеко. Так і розпочалася його довга механізаторська біографія. Колгосп у Дерев'яному став після «Світанку» називатися іменем «17 Вересня» (головою був Криворучко, головою сільради Шарикін). У 1957 році артіль приєднали до сусідньої ім. Ворошилова під керівництвом Володимира Плутинського. Об'єднаний колгосп одержав назву «Зоря комунізму». Роботи, особливо механізаторам, тільки додалося.

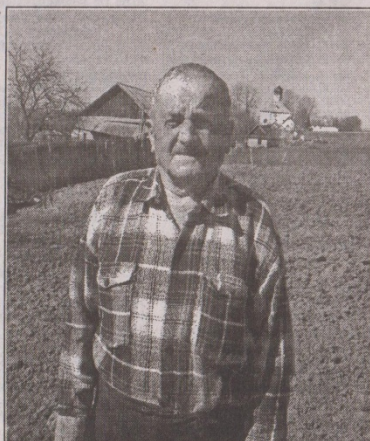
—Я працював помічником комбайнера, комбайнером на таких «залізних конях» як комбайни СК-4, СК-5, СК-6. Це не теперішні імпорти, з шумозахистом, з кондиціонерами. Пілюки за жнивних надихаєшся на рік вперед. Але нічого, справлялись, до рекордних намолотів прагнули. Якогось року мій екіпаж намолотив 600 тон зерна. Правління дало за намолот радіолю, три

тони зерна натуроплатою. Нагородили й медаллю ВДНГ УРСР, а вже усіляких паперових грамот і не перелічити скільки їх у мене було! — згадує Андрій Леонтійович. — Для усіх механізаторів авторитетним агрономом був М.С. Портной. З багатьма на предмет вступу в партію працював парторг О.М. Ярцев. Я встояв. А якби вступив у партію, мав би іще нагороди, не сумніваюсь. Та хіба це головне...

Завжди вистачало роботи у механізаторів і після жнив. Основним трактором для Максимчука був колісний МТЗ, але коли наставала осінь, пересідав і на бурякозбиральний комбайн. Словом, був він дійсно механізатором широкого профілю. І хоча такий запис у свідоцтві мали усі випускники-механізатори сільських профтехучилищ, справжнім майстром своєї справи міг стати далеко не кожний. Роки багатолітньої праці мали бути за плечима...

Сьогодні ветерани зорянської ниви, кожен зі своїми спогадами і життєвим багажем, тихо доживають свого віку і хочеться, щоб їхня старість була забезпеченою, а стан здоров'я не завдавав їм зайвих турбот. І дуже важливо, аби про них час від часу згадували, надавали їм бодай якоїсь уваги.

Нині Андрій Леонтійович Максимчук живе разом з дружиною Ольгою Іванівною (в минулому вона працювала і в буряківничій ланці, в лісовому господарстві, медсестрою) та прийомною

Андрій Максимчук. 2013.

донькою Олесєю з її сім'єю. Живуть, як це водиться в Дерев'яному, у привітній хатині на горбочку, високо над дорогою. З їхньої ділянки видно і церкву, і поле, і саму довгу у селі, довжиною майже п'ять кілометрів, вулицю, над якою височать більшість осель дерев'янців.

На прощання Андрій Леонтійович мені сказав:

— Жаль тільки, що з кожним роком вкорочується ця наша вулиця. Помалу, але неупинно старіє село, навіть деякі будинки розбирають. Це погано. Бо село і земля — це ж наша загальна коліска...

В.ПАРФЕНЮК.

Редакція готує до друку ексклюзивні матеріали про славного уродженця села Дерев'яне Гаврила Федоровича Шила. Сподіваємось, що вони побачать світ у найближчих випусках «Клеванського тракту».